

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Václava Roučky a soudců JUDr. Petra Kuchynky a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobce: T.Q.T.**, nar. ..., státní příslušnost Vietnamská socialistická republika, bytem ..., *zastoupený Mgr. Ing. Janem Klikem, Ph.D., advokátem, se sídlem Karlovarská 87/130, Plzeň*, proti **žalované: Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem Praha 4, náměstí Hrdinů 1634/3, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 17. 5. 2017, č.j. MV-138661-4/SO-2015,

t a k t o:

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

[I] Předmět řízení

Žalobce se žalobou ze dne 23. 5. 2017 domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 17. 5. 2017, č.j. MV-138661-4/SO-2015 (dále též jen „*napadené rozhodnutí*“), a vrácení věci žalované k dalšímu řízení. Napadeným rozhodnutím žalovaná podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, zamítla odvolání žalobce a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále též jen „*prvoinstanční správní orgán*“ nebo „*Ministerstvo vnitra*“) ze dne 8. 7. 2015, č.j. OAM-45641-26/DP-2014 (dále též jen „*prvoinstanční rozhodnutí*“), kterým byla dle § 44a odst. 3

v návaznosti na § 35 odst. 3, na § 37 odst. 2 písm. b) s odkazem na § 56 odst. 1 písm. j) zákona č. 326/1999 Sb. zamítnuta žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – osoba samostatně výdělečně činná (dále jen „OSVČ“).

[III] Žaloba

Podle žalobce správní orgán I. stupně odůvodnil své zamítavé rozhodnutí tím, že zjistil jinou závažnou překážku žalobcova dalšího pobytu na území České republiky (dále jen „ČR“) podle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců. Tento závěr měl vyplynout z žalobcovy výpovědi u výslechu dne 27. 4. 2015, provedeného správním orgánem v rámci řízení o žádosti, a dále z předložené dohody o provedení práce sepsané s p. M.T.Q. Podle správního orgánu žalobce porušoval a obcházel platné právní předpisy ČR (neměl vzhledem k této dohodě povolení k zaměstnání či zaměstnaneckou kartu), což představuje jinou závažnou překážku pobytu na území.

Žalobce měl však za to, že zjištění, která měla naplňovat zákonný pojem jiné závažné překážky, nebyla správními orgány obou instancí dostatečně prokázána ve smyslu § 3 správního řádu. Žalobce již v podaném odvolání namítal následující skutečnosti: Správní orgán dovozoval skutečnost výkonu nelegální práce ze získaných důkazů, a to z formální dohody o provedení práce, kterou měl žalobce uzavřít s p. M.T.Q. (o této dohodě se zmiňoval jednou větou výrok usnesení o podmíněném zastavení trestního stíhání vydaného Okresním soudem v Tachově dne 30. 1. 2015), a dále z žalobcovy výpovědi. Žalobce doložil správnímu orgánu daňová přiznání za rok 2013 a 2014, do jeho celkového příjmu nebyly v těchto letech započítány žádné příjmy ze závislé práce.

Bylo tedy nutno posoudit otázku, zda opravdu došlo k naplnění dohody o provedení práce a faktickému výkonu závislé práce a zda nebyla pouze simulovaným právním jednáním k vypořádání vzájemných finančních vztahů mezi žalobcem a p. M.T.Q. Navíc platnost samotné dohody o provedení práce byla sporná, podle žalobcova názoru byla neplatná pro neurčité vymezení rozsahu pracovního úkolu a nedostatečné označení „zaměstnavatele“. Pokud by byly důkladně zjišťovány a hodnoceny skutkové okolnosti týkající se podnikání žalobce a p. M.T.Q. v konkrétní provozovně, tak by bylo zcela zřejmé, že nelze odlišit, kdy žalobce fakticky vykonával svoji podnikatelskou činnost v daném místě a kdy, ve které denní době nebo delším období, měl v tomtéž místě pracovat pro „zaměstnavatele“ na základě dohody o provedení práce, když tyto činnosti byly naprosto shodné. Totožný druh práce a činností totiž vykonával za doby své přítomnosti v herně i p. M.T.Q.. Tímto hodnocením se správní orgán I. stupně ani žalovaná nijak nezabývaly.

Žalobce dále trval na stanovisku, že posouzení, zda se jednalo skutečně v tomto případě o porušování či obcházení platných právních předpisů ČR na úseku zaměstnanosti, bylo na jiném příslušném orgánu státní moci, kterým není odbor azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra. Prvoinstanční rozhodnutí dokonce ani nerespektovalo presumpci neviny, když v něm bylo uvedeno, že žalobce spáchal přečin zpronevěry, aniž by byl za takový přečin pravomocně odsouzen soudem. K tomuto se žalovaná ve svém potvrzujícím rozhodnutí nijak nevyjádřila.

Dokazování před správním orgánem I. stupně bylo neúplné a jednostranné v žalobcův neprospěch. Již jeho hodnocení bylo zatíženo formalismem a spekulativními závěry (např. při správním orgánem provedeném výpočtu počtu hodin, po které měl žalobce údajně pracovat při výkonu závislé práce). Podle žalobcova názoru bylo plně opodstatněné a nutné vyslechnout prioritně p. M.T.Q., který měl údajnou smlouvu o provedení práce se žalobcem jako zaměstnavatel uzavřít, neboť i povinnosti vyplývající z uzavřených smluv mimo pracovní poměr stíhají v první řadě zaměstnavatele, pokud tento svědek měl být za zaměstnavatele vůči žalobci považován.

Žalobce v žalobě dále tvrdil, že při výsledku došlo vinou nepřesného tlumočení ke zkreslení jeho výpovědi; některé otázky byly při provádění výsledku svojí povahou sugestivní a kapciózní. Pokud správní orgán I. stupně setrval na názoru, že žalobce porušoval či obcházel zákon, měl možnost získat potřebné informace a podklady k ověření skutečností i z jiných zdrojů, mj. z předložených daňových přiznání; k tomuto důkazu se správní orgány nijak nevyjádřily.

Správní orgány též nehodnotily, zda, pokud by skutečně mělo dojít ke krátkodobému výkonu závislé práce (s čímž žalobce zásadně nesouhlasil) bez splnění s tím spojených povinností na úseku zaměstnanosti, toto jednání dosáhlo takové intenzity, že naplňovalo právě skutkovou podstatu „jiné závažné překážky pobytu účastníka řízení na území“. Obecně nelze automaticky a formálně z každého porušení právních předpisů žadatelem dovozovat, že se jedná o „závažnou překážku pobytu na území“. Je nutno vždy zvažovat konkrétní okolnosti, za kterých došlo k porušení povinností, což správní orgán I. stupně i žalovaná vůbec nezahrnuly do svého posouzení, tedy uvedení a vyhodnocení těchto okolností v odůvodnění napadeného rozhodnutí absentovalo, odůvodnění rozhodnutí neodpovídalo požadavkům na řádné odůvodnění rozhodnutí podle § 68 odst. 3 správního řádu a bylo v této části nepřekoumatelné.

Rozhodnutí správního orgánu I. stupně spolu s napadeným potvrzujícím rozhodnutím byla svými důsledky závažným zásahem do žalobcova soukromého a rodinného života. Na území ČR žije žalobce již několik let a má zde vytvořené silné ekonomické i osobní vazby. Žalobce odkázal na ustanovení § 2 odst. 3 a 4 správního řádu. Správní orgán má vždy hodnotit, zda způsobené následky či sankce jsou přiměřené charakteru a závažnosti porušení určité povinnosti, zda existuje přiměřenost dopadů rozhodnutí (§174a zákona o pobytu cizinců) vzhledem zejména k závadnosti nebo druhu protiprávního jednání cizince, délce pobytu cizince na území, jeho věku, zdravotnímu stavu, povaze a pevnosti rodinných vztahů, ekonomickým poměrům, společenským a kulturním vazbám navázaným na území atd. Tyto okolnosti správní orgány obou stupňů nehodnotily a nezabývaly se jimi, ač to bylo jejich povinností. Žalobce se během svého dosavadního pobytu v ČR nijak neprovinil vůči právnímu řádu, nebyl ani správně či soudně trestán, žije řádným životem a nikdy se nedostal do střetu s veřejným zájmem ČR.

Ze všech výše uvedených hledisek považoval žalobce vydané rozhodnutí za nesprávné a nezákonné v důsledku neúplně zjištěného skutkového stavu, jeho nesprávného právního posouzení a nesprávné aplikace příslušných ustanovení zákona. Správní orgán I. stupně i

žalovaná v řízení plně nerespektovaly výše zmíněná procesní ustanovení správního řádu ohledně opatření a hodnocení podkladů pro vydání rozhodnutí.

Žalobce proto navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení s tím, že žalovaná je povinna zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení.

[III] Vyjádření žalované k žalobě

V zaslaném vyjádření žalovaná setrvala na tom, že napadené rozhodnutí i rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo vydáno v souladu s právními předpisy a konstantní správní judikaturou. V této souvislosti žalovaná mj. odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Doplnila, že žalobcem uváděné nerespektování presumpce nevin v otázce jeho trestního stíhání nebylo v projednávaném případě relevantní. Důvodem zamítnutí žádosti byly zcela odlišné skutečnosti, nikoliv otázka trestní zachovalosti.

K otázce výsledku žalovaná uvedla, že žalobce byl před zahájením výsledku řádně poučen o svých právech a povinnostech, např. povinnosti vypovídat pravdivě a nic nezamčt. Také prohlásil, že je způsobilý výsledku, a vše uvedené následně stvrdil svým podpisem. Na závěr své výpovědi nechtěl dodat žádné další skutečnosti, byl seznámen s obsahem protokolu a s jeho obsahem souhlasil a nežádal změnu ani doplnění. Tlumočníka si žalobce obstaral sám na vlastní náklady a z protokolu je zřejmé, že správní orgán I. stupně kladl otázky v jednoduchých a srozumitelných větech bez odborné terminologie.

Ohledně zásahu do soukromého a rodinného života bylo v průběhu řízení zjištěno, že žalobce na území ČR pobývá od r. 2008, avšak samotná délka pobytu není dostatečným důvodem pro odhlédnutí od naplnění důvodu pro neprodloužení povolení k dlouhodobému pobytu. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně nelze považovat za nepřezkoumatelné jen proto, že nebylo výslovně uvedeno, že např. ke kritériu věku a zdravotního stavu nebylo zjištěno nic, co by bylo potřeba samostatně hodnotit. Žalovaná k tomu odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2014, č. j. 8 As 109/2013-34. Navíc s přihlédnutím ke skutečnosti, že žalobce má v domovské zemi manželku a dítě, což vyplývá z cizineckého informačního systému.

Ve vztahu k dalším námitkám, jež byly shodné s odvoláním, žalovaná odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí, ve kterém byly vypořádány. Žalovaná se ztotožnila se skutkovými zjištěními i právní kvalifikací předcházejících rozhodnutí v obou stupních, byla přesvědčena o naplnění důvodu pro vydání zamítavého rozhodnutí dle použitých ustanovení zákona o pobytu cizinců i o přezkoumatelnosti závěrů napadeného rozhodnutí. Navrhla, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl s tím, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

[IV] Replika

Žalobce nesouhlasil s tím, že „*skutkový stav a průběh správního řízení až do vydání pravomocného rozhodnutí je dostatečně popsán v žalobou napadeném rozhodnutí, z tohoto důvodu proto nebude ve vyjádření k žalobě podrobně rozváděn*“. Ovšem žalobce v podané žalobě i v odvolání hlavně namítal, že 1) skutkový stav nebyl správně zjištěn, protože dokazování bylo neúplné, selektivní a vedené jednostranně v žalobcův neprospěch, žalovaná vůbec nevzala v úvahu další návrhy důkazů, které mohla v řízení bez větších problémů a těžkostí provést, z těchto dalších podkladů mohly vyplynout další skutečnosti potřebné ke zhodnocení věci a jejímu správnému a zákonnému posouzení; 2) nebyla zhodnocena závažnost a intenzita jednání, které by případně mohlo naplňovat skutkovou podstatu „jiné závažné překážky“, pokud by se toto jednání na základě bezchybného a úplného dokazování prokázalo; 3) správní orgány zcela opomněly vyhodnotit celý případ z hlediska přiměřenosti podle ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců, ať již výsledek tohoto hodnocení byl pozitivní nebo negativní; toto hodnocení žalovaná částečně uvedla až ve vyjádření k žalobě. V ostatním žalobce odkázal na podanou žalobu.

[V] Původní rozhodnutí krajského soudu

Krajský soud v Plzni původně rozhodl ve věci rozsudkem ze dne 27. 4. 2018, čj. 30A 91/2017-56 (dále též jen „*rozsudek krajského soudu ze dne 27. 4. 2018*“), tak, že I) *Rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 17. 5. 2017, č. j. MV-138661-4/SO-2015, a rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 8. 7. 2015, č. j. OAM-45641-26/DP-2014, se zrušují a věc se vrací k dalšímu řízení žalované; a II) Žalovaná je povinna nahradit žalobci náklady řízení ve výši 12 650 Kč k rukám zástupce žalobce advokáta Mgr. Ing. Jana Klika, Ph.D., a to do 1 měsíce od právní moci tohoto rozsudku.* V odůvodnění rozsudku soud po zhodnocení dvou základních podkladů rozhodnutí, jimiž byly protokol o výsledku a dohoda o provedení práce, nicméně přisvědčil žalobci v jeho přesvědčení, že skutkový stav nebyl správními orgány zjištěn tak, aby o něm nepanovaly důvodné pochybnosti. Dohoda o provedení práce, o níž se správní orgány opíraly, nemá sama o sobě jednoznačnou vypovídací hodnotu, neboť z ní nelze vyčíst, zda vůbec byla naplňována, příp. v jakém rozsahu apod. Závěr správního orgánu I. stupně, který se pustil do výpočtu žalobcem odpracovaných hodin na základě této dohody, byl zcela hypotetický a neměl oporu v jakémkoli dalším dokazování. Dále pak platí, že o nelegální práci se může jednat jediné tehdy, pokud jde o výkon závislé práce [§ 5 písm. e) zákona o zaměstnanosti]. Definiční znaky závislé práce vyjmenovává § 2 zákoníku práce. Vzhledem k odpovědím žalobce do protokolu o výsledku, zde existovaly minimálně důvodné pochybnosti, zda byl žalobce ve vztahu podřízenosti vůči panu Q., řídil se při výkonu práce jeho pokyny či vykonával činnost na odpovědnost pana Q. Nad to nebyl zřejmý ani rozsah činnosti žalobce, kterou správní orgány hodnotily jako nelegální práci. Takové určení bylo přitom zásadní, neboť o jinou závažnou překážku se může jednat pouze tehdy, dosahuje-li předmětné jednání cizince určité míry závažnosti (obdobně např. v případě neplnění účelu povoleného pobytu jde o jinou závažnou překážku jen tehdy, není-li účel plněn *po většinu doby*, na kterou byl pobyt povolen – viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 9. 2014, č. j. 7 Azs 144/2014-35).

[VI] Rozhodnutí Nejvyššího správního soudu

Žalovaná brojila proti rozsudku krajského soudu ze dne 18. 5. 2018 kasační stížností, o níž Nejvyšší správní soud rozhodl rozsudkem ze dne 3. 7. 2018, č.j. 6 Azs 178/2018 – 24 (dále též jen „*rozsudek NSS*“). Rozsudkem NSS byl rozsudek krajského soudu ze dne 27. 4. 2018, čj. 30A 91/2017 – 56, zrušen a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení. Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku mj. uvedl: „(...) *Předmětem sporu je především z pohledu krajského soudu nedostatečně zjištěný skutkový stav.* Stěžovatelka vycházela jednak z dohody o provedení práce, jíž se žalobce zavázal vykonávat od 1. července do 31. prosince 2013 pro pana M.T.Q. „obsahu“ na adrese Plzeňská 55, Stříbro v rozsahu 8 až 12 hodin denně, jednak z výpovědi žalobce, který doslova uvedl: „*Na obsluhu automatů, které měl v pronájmu p. Q., a také na obsluhu baru v období od 01/2013 do 12/2014 jsem měl sepsanou dohodu o provedení práce. Co se týká mých automatů, které jsem měl v nájmu, tak ty jsem provozoval na živnost. Takže jsem měl s p. Q. dvě smlouvy, Dohodu o provedení práce a Smlouvu o spolupráci o rozdělení nákladů a výnosů, jak už jsem řekl předtím. I poté, co na mě p. Q. podal trestní oznámení, jsme spolu podnikali a já u něj pracoval na Dohodu o provedení práce.*“ Jak správně podotkl již krajský soud, žalobce byl seznámen s obsahem protokolu o své výpovědi, souhlasil s ním a protokol podepsal.

Nejvyšší správní soud souhlasil s krajským soudem, že správní orgán prvního stupně neměl dostatečnou oporu pro závěr, že žalobce překročil přípustný počet hodin odpracovaných na základě dohody o provedení práce, nešlo však o nosný důvod neprodloužení povolení žalobce k dlouhodobému pobytu. Nejvyšší správní soud dále shledal, že skutkový stav, z něhož stěžovatelka vycházela, zcela postačuje pro závěr, že stěžovatel dlouhodobě obchází § 89 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů, který umožňuje cizince zaměstnat pouze s platným povolením k zaměstnání. Žalobce platné povolení k zaměstnání neměl, což stěžovatelce potvrdilo Generální ředitelství Úřadu práce ČR.

Co se charakteru práce, kterou žalobce v souvislosti s uzavřenou dohodou o provedení práce pro pana Q. vykonával, Nejvyšší správní soud pochybnosti krajského soudu nesdílel. Samotná dohoda o provedení práce je významným ukazatelem, že mezi žalobcem a panem Q. existoval pracovněprávní vztah (ve smyslu § 3 zákoníku práce). Sám žalobce pak potvrdil, že u pana Q. na dohodu o provedení práce pracoval, a to nejen jako obsluha automatů (kterou by bylo možné za určitých okolností považovat za výpomoc mezi dvěma podnikateli), ale též jako obsluha baru, což je forma práce, na kterou se typicky najímají zaměstnanci. Za tuto práci žalobce pobíral odměnu, jak sám uvedl při výsledku. Stěžovatelka tak neměla žádný důvod domnívat se, že dohoda o provedení práce byla neplatným či simulovaným právním jednáním. Rovněž neměla důvod pečlivěji zjišťovat rozsah práce stěžovatele pro pana Q., neboť sám stěžovatel potvrdil výkon této práce v rozsahu dvou let, přičemž výsledky dalšího dokazování toto tvrzení nezpochybnil.

Nejvyšší správní soud dále upozornil na usnesení o podmíněném zastavení trestního stíhání stěžovatele pro přečin zpronevěry, na který se sice stěžovatelka ve svém rozhodnutí přímo neodvolávala, šlo však o prvotní impuls, který ve správním orgánu prvního stupně vyvolal podezření, že žalobce vedle podnikání též vykonával závislou práci. Popis skutku obsažený v tomto usnesení, dle něhož byl stěžovatel v herně 888 zaměstnán na základě

dohody o provedení práce a byl mu zaměstnavatelem (panem Q.) svěřen klíč a *kasírtaška* (znak podřízeného postavení stěžovatele jakožto zaměstnance), závěry stěžovatelky podporuje. Toto usnesení sice není rozhodnutím o vině a trestu, technicky vzato však potvrzuje, že skutek, který popisuje ve své výrokové části, se stal. Dojde-li totiž k podmíněnému zastavení trestního stíhání a obviněný nahradí způsobenou škodu, vydá bezdůvodné obohacení, popřípadě splní další povinnosti, k nimž se zavázal, a po stanovenou zkušební dobu vede řádný život, vysloví soud (v přípravném řízení státní zástupce), že se obviněný odsvědčil (§ 308 odst. 1 zákona č. 141/1961 Sb., trestní řád, ve znění pozdějších předpisů). Právní mocí rozhodnutí o tom, že se obviněný osvědčil, přitom nastávají účinky zastavení trestního stíhání (§ 308 odst. 3 trestního řádu), které spočívají v tom, že pro týž skutek nelze zahájit nové trestní stíhání [§ 11 písm. h) trestního řádu]. Jedná se tedy o jeden z projevů zásady *ne bis in idem* (článek 40 odst. 5 Listiny základních práv a svobod). Vztahuje-li se překážka zahájení trestního stíhání k „témuž skutku“, je třeba, aby tento skutek byl v potřebné míře zjištěn (usnesení Nejvyššího soudu ze dne 16. května 2013, sp. zn. 4 Tdo 453/2013). Skutkové objasnění věci je navíc jednou z podmínek pro podmíněné zastavení trestního stíhání (ŠÁMAL, P. a kol. *Trestní řád. Komentář. II. Díl (§ 180 až § 392). 4. vydání.* Praha: C. H. Beck, 2012, s. 1814).

Ačkoli tedy samotná dohoda o provedení práce sama o sobě neprokazuje, že se stěžovatel dopustil výkonu nelegální práce, v souvislosti s dalšími podklady shromážděnými ve správním řízení již lze tento závěr bez pochybností učinit. K doplnění dokazování, k němuž krajský soud zavázal stěžovatelku napadeným rozsudkem, proto není důvod. Nejvyšší správní soud na závěr uložil Krajskému soudu v Plzni, aby rozhodoval na základě doposud zjištěného skutkového stavu a současně posoudil další námitky žalobce proti rozhodnutí stěžovatelky.

[VII] Duplika žalobce

V duplice žalobce ze dne 5. 11. 2018, žalobce požádal o přibrání tlumočníka k jednání. A dále podal vyjádření k věci samotné.

Vůči zrušujícímu rozsudku Nejvyššího správního soudu č.j. 6 Azs 178/2018 - 24 ze dne 3. 7. 2018 (dále též „rozsudek NSS“) namítal, vycházejí z odůvodnění tohoto rozsudku, že právní hodnocení věci Nejvyšším správním soudem bylo provedeno, na rozdíl od rozsudku Krajského soudu sp. zn. 30 A 91/2017 ze dne 27. 4. 2018, bez úplného zhodnocení všech shromážděných podkladů v jejich jednotlivosti i v celku, bylo tedy značně jednostranné a v žalobcův neprospěch.

Nejvyšší správní soud a před tím i žalovaná vycházely pouze z žalobcovi výpovědi před správním orgánem prvního stupně a z dokumentu - dohody o provedení práce (dále jen „dohoda“) uzavřené mezi žalobcem a p. M.T.Q. Dle žalobcova názoru bylo zcela evidentní, že tato nebyla nikdy fakticky naplňována a i podle samotné textace byla neurčitá a tudíž neplatná.

Nejvyšší správní soud se v odůvodnění rozsudku zabýval pouze tím, zda-li byla dohoda uzavřena či nikoliv a nezabýval se tím, zda byla fakticky naplňována a jakým způsobem. Žalobce označil jako zásadní, že žalovaná a ani Nejvyšší správní soud nezahrnuly

do svých úvah a hodnocení skutečnost, že podnikatelský vztah v inkriminovaném období let 2013 a 2014 mezi žalobcem a p. M.T.Q. byl určován především smlouvou o Společnosti uzavřenou dne 1. 3. 2013. Oba její účastníci byli v této době aktivní podnikatelé, měli jsme uzavřeny smlouvy na provozování výherních automatů (každý na obsluhu určitého počtu a podíl na zisku z jejich provozu) a tyto jsme provozovali, součástí správního spisu jsou daňová přiznání a další dokumentace potvrzující nezpochybnitelnou podnikatelskou činnost žalobce v tomto období. Proto je nutno se zabývat tím, zda vůbec tato dvě smluvní ujednání vedle sebe ob stojí, tj. zda smluvní vztah mezi podnikateli na základě smlouvy o Společnosti fakticky i formálně nevylučuje uzavření dohody o provedení práce. Smlouva o společnosti totiž příkladmo upravuje, že společným cílem této smlouvy bylo provozování herny a baru, viz příloha (čl. 1), společnost může vyvíjet i další činnost v rámci živnostenských oprávnění obou společníků, společníci se mají podílet rovným dílem na provozních a investičních nákladech spojených s činností společnosti spočívající v provozování herny a baru (čl. 3 odst. 1), finanční prostředky jsou v podílovém spoluvlastnictví společníků (čl. 3 odst. 3), atd. Ve srovnání s těmito ustanoveními je faktické plnění práv a povinností z uzavřeného formálního pracovněprávního ujednání, které staví společníky do závislého stavu a pozice nadřízenosti a podřízenosti, v rozporu se smlouvou o Společnosti. V odůvodnění rozsudku NSS je mj. zmíněno, že žalobce měl klíč a kasírtašku, a nepřímo toto tedy má potvrzovat jeho podřízené postavení jakožto zaměstnance. Ovšem z hlediska ustanovení smlouvy o Společnosti je tento stav v souladu s touto smlouvou, oba její účastníci měli klíče od provozovny a docílené tržby a příp. hotovost byly v jejich spoluvlastnictví. Oba jako společníci totiž vykonávali v provozovně naprosto stejnou práci a jejich odměna se odvíjela od počtu zde odpracovaných hodin z podílu na zisku z provozu výherních automatů a baru. Takto to také bylo myšleno, při výsledku žalobce před správním orgánem, kde vypovídal, že byl odměňován procentem ze zisku, a to i ze zisku vytvořeného provozem baru.

Uzavření dohody o provedení práce a hlavně její naplňování s sebou přináší i pro oba účastníky další povinnosti též v daňové oblasti. Avšak ani žalobce a ani společník neuváděli do svých daňových přiznání žádné příjmy či výdaje spojené s plněním dohody, a hlavně nebyly odváděny společníkem žádné daňové platby (srážková daň) z odměny za vykonanou práci. I to svědčí pro skutečnost, že i kdyby byla dohoda platně uzavřena, fakticky realizována nebyla. Toto správní orgány obou stupňů nezjišťovaly (např. vyžádáním zprávy o uskutečněných daňových odvodech od správce daně) a ani se o to nepokusily.

Pokud zákon hovoří o „jiné závažné překážce“, odůvodnění rozsudku NSS a předtím ani odůvodnění rozhodnutí žalované se nijak nezabývá všemi specifickými skutkovými okolnostmi tohoto případu, tj. zda lze v tomto případě uzavření dohody o provedení práce, tuto skutečnost posoudit jako překážku „závažnou“. A to zejména vzhledem k výše uvedenému, když nebylo zjištěno ani prokázáno, jak byla skutečně dohoda naplňována, tj. v jaké konkrétní výši, jak pravidelně, atd. žalobce měl dostávat odměnu za práci, kdy práci vykonával, kolik hodin a další. Tento aspekt byl též již zmiňován v odůvodnění rozsudku Krajského soudu sp. zn. 30 A 97/2018, s jehož hodnocením se i v dalších bodech žalobce plně ztotožnil.

[VIII] Jednání před krajským soudem

Zástupce žalobce při jednání před soudem dne 21. 11. 2018 setrval na dosavadních tvrzeních uvedených v žalobě a ve vyjádření ze dne 5. 11. 2018. Následně se za pomoci tlumočníka vyjádřil rovněž žalobce. Obsahem žalobceva vyjádření bylo především opět shrnutí celého řízení, avšak větší pozornost žalobce zaměřil na vyjádření směřující k vysvětlení pracovní-podnikatelského vztahu, jenž byl mezi žalobcem a panem M.T.Q. Žalovaná se s omluvou k jednání nedostavila.

[IX] Nové posouzení věci krajským soudem

Podle § 110 odst. 3 s. ř. s., zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, je krajský soud vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušovacím rozhodnutí.

Podle § 75 odst. 1 soudního řádu správního, soud při přezkoumání rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Dle § 35 odst. 3 zákona o pobytu cizinců *„Dobu pobytu na území na vízum k pobytu nad 90 dnů nelze prodloužit, pokud ministerstvo shledá důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti tohoto víza (§ 37).“*

Podle § 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců *„Ministerstvo dále zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec přestal splňovat některou z podmínek pro udělení víza.“*

Dle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců *„Dlouhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, ministerstvo cizinci neudělí, jestliže pobyt cizince na území není v zájmu České republiky nebo je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území.“*

1. Žalobce v úvodu žaloby namítá, že nebyl správními orgány obou instancí dostatečně prokázán skutkový stav věci, nutný pro naplnění pojmu závažná překážka ve smyslu ust. § 3 správního řádu.

Krajský soud v Plzni (dále jen „soud“) již v předešlém řízení o téže věci neshledal skutkový stav za dostatečně prokázaný, načež napadané rozhodnutí zrušil. Avšak v rozsudku Nejvyššího správního soudu (dále jen jako „NSS“), který rozhodl o podané kasační stížnosti, vyjádřil NSS svůj názor, kterýmž aproboval námitky stěžovatelky, týkající se zjištěného skutkového stavu, jímž je Krajský soud vázán. V návaznosti na tento názor Nejvyššího správního soudu soud k námitce shledávající porušení ust. § 3 správního řádu konstatuje, že správní orgány zjistily skutkový stav dostatečně, což prokazuje samotný správní spis, jenž obsahuje četné výpisy z evidencí a další listinné důkazy, například dohodu o provedení práce. Dále správní spis obsahuje protokol o výsledku žalobce, který byl veden za účelem prokázání žalobcem tvrzených skutečností, v neposlední řadě bylo opakovaně provedeno místní šetření

v místě žalobcem uvedeného bydliště. Soud neshledal tedy tuto část námitky důvodnou, jelikož žalovaná si pro rozhodnutí zajistila dostatečné množství podkladů, které nezavdávají příčinu k pochybám o dostatečně zjištěném stavu věci.

Stěžejním podkladem pro rozhodnutí a naplnění pojmu „závažná překážka“ je uzavřená dohoda o provedení práce v období od 1. července do 31. prosince 2013 mezi žalobcem a panem M.T.Q. ve které se žalobce zavázal vykonávat pozici obsluhy na adrese Plzeňská 55, Stříbro v rozsahu 8 až 12 hodin denně. Sama dohoda však nepostačuje k prokázání skutečnosti, že se žalobce dopustil výkonu nelegální práce, avšak v souvislosti s ust. § 3 zákoníku práce, je dohoda významným ukazatelem, že mezi žalobcem a panem Q. existoval pracovněprávní vztah. Spolu s dalšími podklady obsaženými ve správním spise již bylo možné dojít k jistému závěru. K tomu soud poukazuje na fakt, že samotnou existenci dohody a její plnění potvrdil žalobce ve výsledku, kde na výše uvedl : „*Na obsluhu automatů, které měl v pronájmu p. Q., a také na obsluhu baru v období od 01/2013 do 12/2014 jsem měl sepsanou dohodou o provedení práce. Co se týká mých automatů, které jsem měl v nájmu, tak ty jsem provozoval na živnost. Takže jsem měl s p. Q. dvě smlouvy, Dohodu o provedení práce a Smlouvu o spolupráci o rozdělení nákladů a výnosů, jak už jsem řekl předtím. I poté, co na mě p. Q. podal trestní oznámení, jsme spolu podnikali a já u něj pracoval na Dohodu o provedení práce.*“ K tomu soud dodává, že žalobce v protokolu o výsledku dále uvedl jako svou pracovní náplň mimo obsluhy automatů (pozn. NSS: „*kteřou by bylo možné za určitých okolností považovat za výpomoc mezi dvěma podnikateli*“), rovněž práce zahrnující obsluhu baru, což lze spolu se svěřením klíče a *kašírtašky* klasifikovat jako práci podřízenou, na kterou bývají najímání zaměstnanci a jsou jim svěřeny tyto předměty k užívání. Žalobce v průběhu výsledku uvedl podstatný fakt, který v dalším průběhu řízení popíral, a tím faktem byla skutečnost, že z uvedené dohody pobíral odměnu. Z výše uvedených listinných podkladů a tvrzení žalobce během výsledku tak vyplývá rozsah práce dle uvedené dohody v délce dvou let.

Na základě výše uvedeného soud došel k závěru, že žalobce dlouhodobě obcházel ust. § 89 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů, který umožňuje cizince zaměstnat pouze s platným povolením k zaměstnání. Žalobce platné povolení k zaměstnání neměl, což žalované potvrdilo Generální ředitelství Úřadu práce ČR.

Ve spojitosti s výše tvrzeným soud konstatuje, že i dlouhodobé obcházení předpisů upravujících zaměstnávání cizinců v ČR představuje „*jinou závažnou překážku*“ ve smyslu ust. § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců na území. K tomu soud dodává odkaz na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. května 2018, č. j. 10 Azs 197/2017 – 53 bod 12, který uvedl: „*... v případě tohoto povolení se rozumí plněním účelu faktické vykonávání podnikatelské činnosti. Nestačí tedy mít pouhé oprávnění podnikat, pokud žadatel fakticky nevykonává podnikatelskou činnost (srov. např. rozsudky ze dne 18. 9. 2014, čj. 7 Azs 144/2014-35, nebo ze dne 6. 11. 2014, čj. 9 Azs 219/2014-39). Stěžovatel v době platnosti předchozího povolení prokazatelně neplnil jeho účel a alespoň dva roky obcházel zákon o zaměstnanosti tím, že vykonával závislou práci bez platného povolení k zaměstnání. To vyplývá ze sdělení úřadu práce ze dne 23. 2. 2015, které si ministerstvo vyžádalo a podle kterého stěžovatel není veden v evidenci vydaných povolení k zaměstnání. Tuto skutečnost lze jistě podřadit pod pojem jiná závažná překážka ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců.*“

Soud tedy neshledal žalobní námitku ani v této části důvodnou.

2. Další námitka žalobce směřovala proti posouzení porušování či obcházení platných právních předpisů České republiky na úseku zaměstnanosti, kdy žalobce poukazuje na skutečnost, že Odbor azylové a migrační politiky není pro takové posouzení příslušný.

Ke vznesené námitce soud odkazuje na rozsudek NSS ze 28. 8. 2013 č.j. 8 As 93/2012-41 bod 37, 38 a 39, který uvedl: „[37] Nejvyšší správní soud nepřisvědčil stěžovateli, že v řízení o správním vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců nelze zkoumat faktický výkon práce. Stěžovatel se mýlil, pokud se domníval, že výkon nelegální práce je možné zkoumat pouze v řízení o přestupku podle zákona o zaměstnanosti, ale nikoliv v řízení o správním vyhoštění. [38]. Řízení o správním vyhoštění a řízení o přestupku na úseku zaměstnanosti [podle § 139 odst. 1 písm. c) ve spojení s § 5 písm. e) zákona o zaměstnanosti] jsou samostatná řízení, neznamená to však, že by nemohla dopadnout na tutéž skutkovou situaci (srov. např. rozsudky ze dne 26. 3. 2009, čj. 9 As 32/2008 - 57, nebo ze dne 23. 5. 2012, čj. 1 As 38/2012 - 38). Správní vyhoštění nemá charakter správního trestu, ale je svou povahou zvláštním preventivním opatřením v oblasti kontroly přistěhovalectví (viz např. rozsudky ze dne 6. 6. 2011, čj. 2 As 62/2011 - 77, či ze dne 14. 7. 2005, čj. 5 Azs 94/2005 - 52, č. 1164/2007 Sb.). Zásada zákazu dvojího trestání se zde proto neuplatní. Cizinec může totožným jednáním naplnit skutkovou podstatu přestupku podle § 139 odst. 1 písm. c) ve spojení s § 5 písm. e) zákona o zaměstnanosti a zároveň může naplnit podmínky pro uložení správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců. [39] Předchozí pravomocné rozhodnutí o spáchání přestupku není nezbytnou podmínkou pro uložení správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců, ale ani mu nebrání (viz např. rozsudky ze dne 26. 9. 2012, čj. 8 As 28/2012 - 33, ze dne 21. 12. 2011, čj. 2 As 76/2011 - 60, nebo ze dne 23. 2. 2012, čj. 9 As 102/2011 - 80). Správní orgán rozhodující o uložení správního vyhoštění je oprávněn učinit si sám úsudek o tom, zda byly naplněny podmínky stanovené v § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců. Skutečnost, že se stěžovatelem nebylo vedeno řízení o přestupku podle § 139 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti, proto neznamená, že by mu nemohlo být uloženo správní vyhoštění za jednání, které lze charakterizovat jako výkon nelegální práce ve smyslu § 5 písm. e) zákona o zaměstnanosti.“

Z výše uvedeného tak soud vyvozuje závěr, že ačkoliv se nejedná o identickou situaci, která je aktuálně projednávána, je zcela bez pochyb příhodné a možné aplikovat závěr NSS i na právě projednávaný případ žalobce. Z uvedené judikatury je tak zřejmé, že Odbor azylové a migrační politiky je oprávněn utvářet si závěry nutné pro posouzení těchto situací. Jak vyplývá z uvedené judikatury, věcně příslušný správní orgán ve správním řízení dle zákona o pobytu cizinců může tímto způsobem laicky řečeno „předstihnout“ správní orgán věcně příslušný k řízení o dané otázce dle zákona o zaměstnanosti a však jen ve své oblasti rozhodování, což následné řízení dle zákona o zaměstnanosti nevylučuje. Za těchto okolností tak dochází k vydání rozhodnutí v souladu s právními předpisy a nemůže se tak jednat o nezákonné rozhodnutí. Důvodem takového postupu je především zrychlení správního řízení ve věcech pobytu cizinců tak, aby rozhodnutí správních orgánů reagovala na pokud možno aktuální stav cizince k době zjištění porušení právních předpisů.

Soud neshledal danou námitku důvodnou.

3. Dále žalobce namítá proti dokazování před správním orgánem I. instance, které bylo neúplné a jednostranné v žalobcův neprospěch. Již hodnocení správního orgánu první instance je zatíženo formalismem a spekulativními závěry (např. při správním orgánem provedeném výpočtu počtu hodin, po které měl žalobce údajně pracovat při výkonu závislé práce). V návaznosti na výše tvrzené žalobce poukazuje na to, že v průběhu výsledku provedeném správním orgánem, vinou nepřesného tlumočení došlo ke zkreslení jeho výpovědi, některé otázky, jak zpětně tuto situaci hodnotil, byly při provádění výsledku svoji povahou sugestivní a kapiózní.

Soud k žalobcově námitce neúplnosti a jednostrannosti dokazování, odkazuje na odůvodnění žalobcovi námitky směřující proti ust. § 3 správního řádu, kde se s námitkou argumentačně již vypořádal. Přesto soud dále dodává, že výpočet hodin, po který měl žalobce údajně pracovat při výkonu závislé práce dle dohody, provedený správním orgánem I. stupně, byl zcela hypotetický a neměl oporu v jakémkoli dalším dokazování. A přesto neshledal soud toto pochybení na tolik závažné, aby bylo schopné ovlivnit výsledek celého řízení nebo jej jakkoliv zvrátit. Z důvodu přílišné přísnosti, soud neshledal důvod pro zrušení rozhodnutí z tohoto důvodu. V té části námitky, kde žalobce namítá nedostatky výsledku, pak k tomu soud konstatuje, že otázky kladené žalobci byly srozumitelné, z odpovědí žalobce bylo zřejmé, že jim porozuměl, neboť tyto na sebe logicky navazovaly. Žalobce byl seznámen s obsahem protokolu o výsledku a nežádal jeho změnu ani doplnění, přičemž tuto skutečnost stvrdil svým podpisem. Žalobce nijak neupřesnil, jakým způsobem měla být jeho výpověď zkreslena nepřesným tlumočením, kdy navíc tlumočila osoba, kterou si žalobce sám zvolil.

Soud tak neshledal námitku důvodnou.

4. V neposlední řadě žalobcova námitka směřuje proti absenci hodnocení intenzity jednání žalobce v souvislosti s tím, že pokud by skutečně mělo dojít ke krátkodobému výkonu závislé práce bez splnění s tím spojených povinností na úseku zaměstnanosti, tak zda toto jednání dosáhlo takové intenzity, že naplňuje právě skutkovou podstatu „jiné závažné překážky pobytu účastníka řízení na území“.

Soud k výše uvedené námitce odkazuje na svou věcně související argumentaci z bodu 1.) odůvodnění rozhodnutí, kde se již vypořádal se základním prvkem pro podklad této námitky. Soud tedy nepovažuje za nutné znovu prokazovat splnění podmínek pro aplikaci pojmu „jiná závažná překážka“.

Jak se již ve svém předchozím rozsudku ze dne 3. 6. 2018 vyjádřil NSS, nejedná se v tomto případě o klasické neplnění účelu pobytu, jelikož účel pobytu žalobce plnil, ale k tomu dále vykonával závislou práci a tím obcházel § 89 zákona č. 435/2004 Sb., zákona o zaměstnanosti. Z nashromážděného spisového materiálu (především z dohody o provedení práce a účastnického výsledku žalobce), bylo zjištěno, že se žalobce dopouštěl obcházení výše uvedeného ust. zákona v přibližné délce dvou let. V souvislosti s tím odkazuje soud na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 5. 2018, č. j. 10 Azs 197/2017 – 53 bod 12, který uvedl: „... *Stěžovatel v době platnosti předchozího povolení prokazatelně neplnil jeho*

účel a alespoň dva roky obcházel zákon o zaměstnanosti tím, že vykonával závislou práci bez platného povolení k zaměstnání. ... Tuto skutečnost lze jistě podřadit pod pojem jiná závažná překážka ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců.“ A dále soud odkazuje na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 26. 6. 2013, čj. 9 A 66/2010-50, z něhož se podává následující: „Neplnění účelu předchozího pobytu (faktické nevykonávání podnikatelské činnosti) po převážnou část doby, na kterou bylo cizinci uděleno vízum k pobytu za účelem podnikání“. V poslední uvedené judikatuře se sice nejedná o stejně přílehlý příklad jakož tomu je v případě předcházejícím (č. j. 10 Azs 197/2017 – 53 bod 12), avšak lze z něj rovněž seznat tendenci, již odvozuje intenzitu „jiné závažné překážky“ od délky doby obcházení právních předpisů, v konkrétním případě § 89 zákona č. 435/2004 Sb., zákona o zaměstnanosti. Soudu tak nezbyvá než konstatovat, že žalobcovo „provinění“ v délce dvou let z povolených tří let (z naposledy povoleného pobytu od 2. 3. 2013 do 1. 3. 2015) je v takové intenzitě, která odůvodňuje postup dle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců.

Soud tak uvedenou námitku neshledal důvodnou.

5. V samém závěru žalobce namítá absenci zvážení důsledků dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce dle ustanovení § 2 odst. 3 a 4 správního řádu, společně s ust. § 174a zákona o pobytu cizinců.

Dle § 37 odst. 2 písm. b) jsou správní orgány obou stupňů, včetně následného přezkumu rozhodnutí soudem, povinny zvážit dopad rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. K tomu soud dodává, že správní orgány obou stupňů se namítaným dopadem rozhodnutí zabývaly ve svých rozhodnutích rozsáhle a dostatečně. Soud především vychází z faktů, jež správní orgán I. stupně nashromáždil v průběhu správního řízení, jsou jimi např. výsledek žadatele a výpisy z evidencí včetně dalších listinných podkladů. Soud tak vychází především z faktů, že žalobce se na území ČR nachází od roku 2008, avšak sama doba pobytu na území není dostatečným důvodem pro zrušení rozhodnutí pro nepřiměřenost, je-li navíc známo, že se žalobce za dobu pobytu nenaučil českému jazyku, což dokládá skutečný nezájem o navázání socio-kulturních vazeb v ČR. Z výpisu Cizineckého informačního systému (dále jen „CIS“) je známo, že žalobce je ženatý a má jednoho potomka, přičemž ti se společně s rodiči a sourozenci žalobce nacházejí na území Vietnamu. Dále bylo z žádosti a CIS zjištěno, že se na území ČR nenachází jiní rodinní příslušníci žalobce. Ve výpovědi žalobce dále uvedl, že většinu dne tráví v práci a často v ní i přespává. Z výpovědi a cestovního pasu dále vyplynulo, že žalobce svou zemi občasně navštěvuje. Soud poukazuje i na skutečnost, že žalobce jedno období pobýval z důvodu nemoci otce a manželky v zemi původu po dobu 5 měsíců. Soud tak na základě výše uvedeného konstatuje, že žalobci nebrání v návratu do země původu žádné překážky, jelikož bylo prokázáno, že se do země původu opakovaně navracel. Protože bylo doloženo, že žalobce svůj soukromý a rodinný život rozvíjí rovněž v zemi původu a nikoliv výhradně na území ČR, nebyl shledán nepřiměřený zásah vydaného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce.

Soud shledal možný zásah do ekonomického života žalobce, avšak tento zásah opět nedosahuje takové intenzity, která by přesahovala zájmy ČR, když žalobci nebyla prodloužena žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání-OSVČ z důvodu porušování právních předpisů ČR. V případě žalobcovi podnikatelské činnosti mu nic nebrání

nadále podnikat rovněž v zemi původu, anebo i nadále podnikat na území ČR a na svou podnikatelskou činnost prozatím dohlížet prostřednictvím krátkodobých víz, než (bude-li to mít i nadále v úmyslu) opět získá „trvalejší“ pobytové oprávnění.

Soud tak neshledal námitku důvodnou.

[X] Rozhodnutí soudu

Soud neshledal žádný z žalobcem uvedených žalobních bodů důvodným, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

[XI] Náklady řízení

Podle § 60 odst. 1 s. ř. s. by měla právo na náhradu nákladů řízení žalovaná, když měla ve věci plný úspěch. Jelikož žalované žádné důvodně vynaložené náklady nevznikly, rozhodl soud, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : *Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.*

V Plzni dne 21. listopadu 2018

JUDr. Václav Roučka v.r.
předseda senátu

Za správnost: K.